

FOAIA DIECESANĂ

Organ al Eparhiei gr. or. rom. a Caransebeșului

APARE DUMINECA.

Prețul abonamentului: Pentru Austro-Ungaria pe an 10 coroane " " " " pe 1/2 an 5 " " România și străinătate pe an 14 franci " " " " " pe 1/2 an 7 "	Prețul inserțiunilor Pentru publicațiuni oficiale, concurse edite etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 6 cor., până la 200 de cuvinte 8 cor. de aci în sus 10 coroane	Corespondințele se adresează redacțiunii „FOAIA DIECESANĂ” iară banii de prenumerațiune și inserțiunile la ADMINISTRAȚIA Librăriei și Tipografiei diec. în Caransebeș
---	--	---

Colinda

(Continuare)

Întoarcerea, învîrtirea soarelui (*Sonnenwende*, germ.) în solstițiul de iarnă spre emisferă de mează-noapte a puterilor luminate. Toate popoarele vechi credeau, cumcă soarele atunci, când a ajuns la estrema parte a solstițiului de iarnă, ca dintr'un adinc eșind se învîrte, se avînta, ca printr'o poartă, spre înălțime, întorcîndu-și fața sa iară cătră pămînt, și începînd un curs nou, se pare a reînvia atunci în solstițiul de iarnă, în 25 Decembrie, când au sîrbat păgânii: *dies natalis solis invicti*, adecă: ziua născerii soarelui neînvinș. Despre aceasta vezi *Nork*: *Biblische Mythologie* tom. II pag. 370 și *Cassel*: *Weihnachten* etc. Berlin 1856 pag. 53, 64.

Numirile soarelui personificat ca Zeu, de după rotarea și învîrtirea sa prin zodiac. De după învîrtirea, întoarcerea soarelui (personificat drept Zeu) prin zodiac, a căpîtat și purtat dinsul la popoarele vechi următoarele numiri:

a) *Deus virgilius*, lat. *Wendegott*, germ. *Στροφοιος*, *Στροφοιαος* gr. adecă: Învertitoriul, întorcătorul, sau Zeul învertitoriu. (*Nork*: *Etymol. symb. mythol. Real-Wörterbuch* tom. II pag. 301. sub „Iosua”). *Amphion* a fost feciorul lui Iupiter, care încungiura în tot anul zodiacul, adecă a fost soarele personificat. Este formal și întru întreg înțelesul logic, Zeul „Colinda” al nostru. b) *Αμφιον* (*Amphion*) gr. *Wandler*, germ. sau: *Der Sonnengott im Kreislaufe durch den Zodiac* germ., adecă: „Călătoriu”, sau: Zeul soare în curgerea sa giur impregiur prin zodiac (*Nork*: *Etymol. symb. mythol. Real-Wörterbuch*, Stuttgart 1843. tom. I pag. 74. sub „Amphion”). *Ion*, *Ἴων* gr. înseamnă călătoriu sc. prin zodiac, și *Hyperion*, *Ἵπερ-ιον*, înseamnă călătoriu pe boalta ceriului; a fost feciorul lui Uranus (*Nork*: *Etymol. symbol. mythol. Real-Wörterbuch* tom. II pag. 263. sub „Hyperion” și pag. 287. sub „Ion”). Aceste numiri după înțelesul logic represint chiar pe „Colindă” al nostru drept Zeu personificat. c) *Sol infans*,

lat. adecă: Soarele prunc; astfel se numese soarele la născerea sa în solstițiul de iarnă, adecă în 25 Decembrie. Se numesc și *Parvulus* lat. adecă „soarele prunc”. De aci ni se chiarifică și cutare înțeles din inelele bisericesci. *Parvulus hodie natus est nobis* etc. *Lux orta est nobis* etc. Din *parvulus* sau diminutivul „parvunculus” lat. s'au urzit cuvîntul nostru „prunc”. Iumurile noastre bisericesci asemenea vorbesc de „prunc” (*Nork*: *Etymol. symbol. mythol. Real-Wörterbuch* tom. II pag. 268. sub „factan” care înseamnă „Parvunculus” lat. adecă prunc), d) *Descensus (solis) ad inferos*, lat. adecă: descînderea, scoborirea soarelui la cei din jos, de desupt, din emisfera de mează-zi a puterilor întunecate (dușmănoase). Această scoborire la cei de din jos, din emisfera de mează-zi, se întempla în solstițiul de vară. e) *Ascensus (solis) ad superos*, lat. adecă: Înălțarea, avîntarea soarelui la cei de sus, din emisfera de mează-zi a puterilor întunecate, spre emisfera de mează-noapte a puterilor luminate. Aceasta suire sau înălțare se întempla în solstițiul de iarnă, în 25. Decembrie, când serbam și noi creștinii Crăciunul nostru. f) *Deus annus* lat. *Jahrgott*, germ., adecă: Zeul an, va se zică anul personificat ca Zeu. Acesta ajungînd la capîtul lumii dela apus, la *Tadειρα* (*Cadix*) din Spania, adecă la hotarul anului (ano cursu completo) moare, sau pere, apune în sara anului, adecă în 24. Decembrie. g) *Sol gravidus, sol triumphans, sol altissimus* lat. adecă: Soare pășitoriu (umblătoriu), soare învingătoriu și soare întru înălțime. Este soarele personificat ca prunc umblătoriu, ca fecior învingătoriu (asemenea lui Sîn-Georgiu, care a învins bălaurele, primăvara 23. Aprile), și ca bărbat întru toată puterea și virtutea sa, în solstițiul de vară la Sânzi-Iana, h) *Deus solaris*, lat. *Sonnengott*, germ., adecă: Zieul soare. *Virgiliu* ecloga 4. v. 15. zice: *Deum vitam accipiet*, despre născerea „Zeului soare”, ori „Zeul an” în solstițiul de iarnă în 25. Decembrie. i) *Sol invictus*, lat. *Ἥλιος ἀνίκητος* gr., adecă soarele neînvinș. Acestuia s'a serbat: *Dies natalis solis invicti*, adecă: Ziua născerii soarelui neînvinș. S'a serbat la popoarele vechi mai în toată

Europa, dar și la Perși și Egipteni (precum mai sus vëzurăm) în solstițiul de iarnă. *Virgiliu* zice despre născerea soarelui: *Magnus ab integro seculorum nascitur ordo, iam reddit et Virgo, redeunt Saturnia regna.* Macrobiu I. 9. zice: *Ianum quidem solem demonstrari volunt*, adică pe Ianus voiesc unii a-l demonstra a fi soarele. Ianus este anul personificat, el deschide și tot el închide anul: *Ianus patulcius clussus*. La ziua primă a anului (Ianuarie Kalendae) s'au dat sacrificiu lui Ianus, costătoriu din colaci, *mola salsa*, tămăia și vin. Și pe *Iuno* au serbat-o în prima zi a fiecăreia lună, adică în ziua Calendelor, sau a lunei noaue, pentru aceea și devine din ea numită: *Iuno calendaris*. — Românii numesc „Călindariu“ întreaga prima lună din an, adică pe Ianuarie, și de aci se vede marea însemnătate în care stă colinda noastră cu Călindariul, căci la prima Ianuarie, resp. 25. Decembrie și-a început soarele de nou rotarea, umblarea prin zodiac. *Călindariu* numesc Românii și planta: *Arum maculatum* lat. ale cărei fructe arată tot rodul câmpului cum va fi anul curinte. Despre această plantă vezi tractatul meu: *De însemnătatea botanicii românesce „Familia“* din Posta 1874. Nr. 43—50. Timpul producerii, se începe cu solstițiul de iarnă, în care descrie soarele cercul său nordic și sudic. Despre toate aceste vezi: *Nork*: *Biblische Mythologie des alten und neuen Testaments*, Stuttgart 1842. tom. I pag. 13, 125, 203, 214, 226, 249, 272, 278, 296. tom. II pag. 167, 216, 217, 218, 226, 256, 258, 365, 368, 370, 371, 373, 375. *Preller*: *Römische Mythologie*, Berlin, 1858, pag. 755, 756, 761. *Nork*: *Etymol. symbol. mythol. Real-Wörterbuch* tom. II pag. 346. sub „Iscius“ și tom. II pag. 247. sub „floros“ în urmă tom II pag. 44. sub „Festicyclus“.

Precurgerea giur împregiur prin zodiac a soarelui personificat, și lupta lui cu zodiile (animalele) resp. *din zodiac*. Popoarele vechi și-au întipuit, cumcă soarele, personificat ca zeu într'un an precurge zodiacul, petrecând cam o lună în fiecăre care din cele 12 zodii (constelațiuni), și având în fiecăre care zodie câte o luptă cu animalele respective, reprezentătoare de zodii. *Ercule* (Hercules) ca soare personificat, joacă rola sa asemenea în zodiac, și cele 12 lupte ale sale cu animalele respective se referează numai și numai la cele 12 zodii (constelațiuni) din zodiac, cari reprezintă și cele 12 luni din an. Vezi *Nork*: *Etymol. symbol. mythol. Real-Wörterbuch* tom. II pag. 161. sub „Hercules“, unde sunt produse și părerile autorilor vechi în această privință. Dela această precurgere giur împregiur prin zodiac, a căpătat soarele personificat de: *Deus vergilius* lat *Στροφαίος*, *Αυφρον*, *Wandler* germ. precum mai sus vëzurăm. — *Annus* latinesc și anul nostru, asemenea și trage originea dela idea de „cerc“, de „giur“ de „împregiur“ precum se adevăresce și din latinescul *annulus* adică „inel“ românesce. *Iacobo Pione*: *De anno romano* pag. 5 zice: *Vox „am“ prima sonat circum, quia volvitur annus in se, iteraque viam sua per vestigia semper,*

serpentisque suam mordentis imagine caudam, pingitur. Deci în conceptul de „an“ și „inel“ zace chiar și același concept de „colindă“. De asemenea origine este și *circus*, lat. adică „cerc“ românesce (*circulus*, lat.) căci este lucru cunoscut cumcă „circus“ a fost construit după prototipul zodiacului. Despre aceasta vezi *Nork*: *Mystagog*. Leipzig 1838. pag. 182. *Nork*: *Etymol. symbol. mythol. Real-Wörterbuch* tom. I pag. 353 sub „Circensische Spiele“.

Domiciliile (casele) *stațiunilele soarelui* (personificat ca Zeu) *în zodiac*. Pe constelațiunea „capricorn“ o numesc astrologii casa lui Saturn (Saturn, iară este Zeu de soare, și de aci se esplică și însemnătatea saturnalelor în solstițiul de iarnă. Despre aceasta vezi *Nork*: *Biblische Mythologie des alten und neuen Testaments* tom. I pag. 13). — A soarelui personificat casă este constelațiunea „Leu“. Vezi despre aceste *Nork*: *Biblische Mythologie* tom. I pag. 167, 383, 384.

Cumcă anul a avut la popoarele vechi numai două anutimpuri, adică: vara și iarna se adevăresce și din acea veche zicală: „Taurus draconem gennit et draco taurum“, adică Taurul (constelațiune) a născut pe bălaure (iară constelațiune) și bălaurele pe taur; aceasta sentință simbolizează: cercului anului (*Symbol des Jahresringes*). — *Nork*: *Etymol. symbol. mythol. Real-Wörterbuch*, tom. 4 pag. 252 (sub *Schriftzeichen*) provocând pe *Eusebiu* zice: Cumcă Egiptenii vrând a zugrăvi lumea, fac un cerc în care pun un șerpe încolăcit. Tot *Nork*: același op, tom. 4 pag. 234 spune: *Cumcă șerpele, este simbolul anului și a reînnoirii timpului*, pentru aceea în templele Egiptenilor se află șerpi încolăciți zugrăviți, cari se mușcă în coada lor proprie. Despre aceste vezi *Nork*: *Biblische Mythologie*, tom. I pag. 177, 202, 254, 338, 339. — *Nork*: *Etymol. symbol. mythol. Real-Wörterbuch* tom. 4 pag. 234.

Tot asemenea cult și credință au avut popoarele vechi și despre lună, căci precum precurge soarele zodiacul în 365 de zile, așa precurge și luna zodiacul în 28 de zile, formând patru pătrare (cadrante). Românii vechi au avut la început anul lunariu, care a ținut și cel mai lung timp sub republică. Întru dejudicarea originii „colindei“ este anul lunariu la Românii cei vechi de cea mai mare însemnătate, căci cu punerea lunei noaue, face luna un fel de *Lunistitium* lat. *Mondwende*, germ. (și mai bătători la ochi de cât soarele) întorcând fața sa iară pământului. La acest „Lunistitiu“, sau la această reînnoarcere, reînviere a a lunei, numită „Calenda“ adică învîrtire, întoarcere a chemat pontificele mic poporul în capitol spre a-i publica câte zile are să se numere dela „Calende“ până la „None“. Despre aceasta vezi: *Preller*: *Römische Mythologie*, Berlin 1858 pag. 141. *Nork*: *Biblische Mythologie des alten und neuen Testaments* Stuttgart 1842 tom. I pag. 397, tom. II pag. 342. *Nork*: *Etymol. symbol. mythol. Real-Wörterbuch*, Stuttgart 1843 tom. I pag. 271 sub „Jahr“ și tom. II pag. 268 sub „Jaktan“. *Roscher*: *Studien zur vergleichenden*

Mythologie, Leipzig 1875 fasc. 2 pag. 16. Agripa : Philosophia occulta tom. II Cap. 33, 32, 23, 55, 60. tom. III Cap. 29. Carus : Lebensmagnetismus, Leipzig 1857 pag. 119, 124.

3. *Etimologia colindei.* Grimm : Deutsche Mythologie edit. 4 Berlin 1875 tom. I. pag. 522 ne spune cumcă Frâncii până în zi de astăzi numesc „butacul crăciunului“ care arde în vatră în noaptea spre Crăciun, cu numele de „calendeau“ și cumcă în limba provençală Crăciunul se numește „Chalendes“ sau „Calendās“ (Râynouard 1292); pentru că anul nou s'a început cu 25 Decembre. Tot Grimm la locul-citat, spune cumcă „Koleda“ slavonească, „Koleda“ polăcească și „Koljăda“ rusească, cu care numesc ei solstițiul de eamnă și trage originea din „Calendae“ latin.

Miklosich : Die slavischen Elemente im Rumänischen, Wien 1860 pag. 25 spune cumcă : *Koljăda* slav., *Koleda* serb. și neoslav., *Kolada bulg.* bulg., *Colandra* alben. și *Colinda* română sunt de originea latină.

Schuller : Kolinda, eine studie über romanische Weihnachtslieder, Hermanstadt 1860 pag. 4 este de părerea lui Grimm cumcă *colinda* noastră se urzește din „calendae“ lat.

Tomaschek : Brumalia und Rosalia, Wien 1869 pag. 366 și 367 încă deduce „colinda“, dela „Calendae“, lat. și spune, cumcă și „Koleda“ slav. este de asemenea origine.

Cassell : *Weihnachten, Ursprünge, Bräuche, und Aberglauben*, Berlin 1866 pag. 265 și 306 asemenea precunoaște cumcă : *calenos*, *calendau*, *caligneau*, cari înseamnă „butacul Crăciunului“ precum și *chalendes* dauph. *calendās* prov. cari înseamnă timpul Crăciunului, și trag originea dela „calendae“ lat. și cumcă prin biserică au fost introduse nu numai în Frâncii, ci și în provinciile slave sub forma de : *koleda*, *kolenda*, *koljăda*, etc.

Colinda română sună în graul poporului și *Cörinda*, precum adevărește și Schuller : *Kolinda*, Hermanstadt 1860 pag. 4. — Cuvântul „calendae“ lat. după cum arată *Du Cange* : *Glossarium mediae et infimae graecitatis*, vine înainte și în forma de : *καλινδια*, *καλανδαι*, *καλανδων*. *Carisch* : *Wörterbuch der rhaetoromanischen Sprache*, Chur 1848, spune cumcă : *Colanda*, *chalonda*, *calanda* înseamnă prima zi a fiecărui luni. De asemenea origine e și „calandreja“, „calandres“ din dialectul Mundine (*Goudelin* : *Las obros*, Toulouso, 1713 pag. 323) care însemnează : petrecere comică, aventură. Tot de asemenea origine este și „kaland“ unguresc, ce însemnează germanesce : *Abentheuer*, Schwärmerei. *Du Cange* : *Glossarium mediae et infimae latinitatis*, Parisiis 1840—1850 tom. 3. pag. 959 zice : „*Kalendae*, seu festum calendarum, ita appellanti scriptores, publicas illas ac superstitionas laetitias, quas kalendis januarii, quibus annus aperitur, exhibuere primum Gentiles, usurpavere etiam post modum christiani, et quas atrique indecoris choreis mulierumque aut ferarum assumptis formis, ac vestibus

foedebant, uti supra in voce cervulus indicatum, adecă : *Calende* sau serbătoarea calendelor, așa numesc scriitorii, bucuria cea publică și superstițioasă, pe care în prima Ianuarie, când se deschide anul, au serbat-o mai întâiu păgânii, apoi au usurpat-o și creștinii, și pe care ambii au spurcat-o prin necuvincioase hore (jocuri), prin masche și vestimente de mucri, ori de fieceare selbatică, precum s'a arătat mai sus sub cuvântul cerbuț. *Du Cange* : *Glossarium mediae et infimae latinitatis*, încă zice : *kalendae*, *appellatur etiam festum fatuorum*, adecă : *Calende* (colindă) se numește și serbătoarea nebunilor. Din descrierea aceasta, precum și din colindarea copiilor din Roma din al 13-lea seclă, împărțită mai sus, tot după *Du Cange*, se vede apriat cumcă înțelesul „Colindei“ române este același și indentic cu „Calendae“ al vechilor Romani.

Autorii latini spun : *Calendae a calendo, quod prima mensis die calentur a pontificibus non ae quintanaeve an septimanae sint futurae*, adecă : cumcă „calendae“ s'ar urzi dela : *calare*, ce înseamnă atâta cât : vocare (chema), pentru că când s'a arătat luna noaună, atunci a fost poporul de pontifex minor conchemat (strigat) în capitol spre a i-se spune câte zile are se numără dela calende până la none, 5 ori 7. *Preller* : *Römische Mythologie*, Berlin 1858 pag. 140. *Röscher* : *Studien zur vergleichenden Mythologie*, Leipzig 1875 fas. II. pag. 16, 22. *Nork* : *Etymol. symb. mythol. Real-Wörterbuch*, Stuttgart 1843. tom. II. pag. 358 sub „kalendae“. Dar această deducere a vechilor Romani este un neadevăr, căci „calendae“ lat. nu-și are etimologia în „calare“, de oarece aceasta este numai o născocire a autorilor latini, din timpuri mai târzie, când nu au mai înțeles ei miturile (*μυθος* gr.) și originea instituțiilor religioase vechi. După cultul de soare a religiunilor și mitologiilor popoarelor vechi, precum mai sus vëzurăm „Colinda“ românească și „Calendae“ lat. nu poate însemna alt ceva decât a) sau soarele personificat ca Zeu, călătoriu giur împre giur prin zodiac, b) sau soarele personificat : întorcătoriu, avântătoriu în solstițiul de eamnă, prin poarta respectivă, din emisfera de mază-ză a puterilor întuncate ca dintr'un adânc, spre emisfera de mează-noapte, numită și cea de sus, a puterilor luminate, aceea ce numesc Grecii *τροπαι ήλιου*, iară germanii *Sonnenwende* (Heliotropium), c) sau nascerea soarelui în solstițiul de eamnă. *Dies natalis solis invicti*, adecă : ziua nascerei soarelui neinvins. *Parvulus natus est nobis hodie*, adecă : Pruncul s'a născut noaună astăzi. Se vede însă cumcă părerea primă ori a doaua a fost decizitoare întru formarea „colindei“ noastre, căci *καλινδω* și *καλινδέω* gr. înseamnă chiar învêrtire, întoarcere, rotare, și din această rădăcină grecoască este evidentă și urzirea de : *calendae* lat. Cu privință că la început au avut Romanii vechi *an lunariu*, și percurgând luna zodiacului în 28 de zile, și făcând în cursul acesta 4 faze (pătrare), este evident, ca întorcându-se ea, la pusul lunei noaue, iară cu fața cătră pământ, această întoarcere se au numit „Calendae“ lat. dela

cuvântul grecesc *καλινδῆο*. — *Κυλίω* este numai o formă târzie poetică, din *κωλινδῶ* cu acelaș înțeles. — *Nork*: Etymol. symbol. mythol. Real-Wörterbuch tom. I. pag. 376 spune, cumcă *κωλινδῶρος* (întorătorul, învârtitorul) este fiul lui Phrixus, care pe berbecule ecvinoctial a călătorit la Colchis, și cumcă și „Zeul soare“ s'a numit astfel. Despre înțelesul grecescului *κωλινδῶ* și *καλινδῆο* vezi *Kalischmidt*: Sprachvergleichendes und etymologisches Wörterbuch der griechischen Sprache, Leipzig 1839. Dar cumcă în conceptul de „*Calenda*“ ori *Calendae* lat. zace chiar ideea de: rotare, de cere, de an (anus, annulus lat.), de întoarcere giur împregiur, precum face soarele personificat percurgând zodiacul, se adevărește chiar și din numele floarei: *Calendula* lat., Ringelblume germ. a le cărei fructe sunt cerecelate (geringelt, germ.) de unde și numele floarei. Despre aceasta vezi *Wittstein*: Etymol. botanisches Hand-Wörterbuch, Ansbach 1852 sub „*Calendula*“, care aduce în legătură și pe „*Calendae*“ lat. — din *κωλινδῶ* gr. trece „y“ în „u“ la Romanii cei vechi, și în „*Colinda*“ la noi a trecut „u“ pentru buna sunanță în „o“ căci „*Colinda*“ nu corespunde însușirii rostului român. *Nork*: Etymol. symbol. mythol. Real-Wörterbuch, Stuttgart 1843 tom. I. pag. 367 adevărește cumcă: „*Cornus*“ lat. este *κορος* (Dominus) gr. și este predicatul lui Apollo a zeului de soare, și cumcă din *κορος* gr. s'a format *Corint*, *Κόρινθος*, care a fost fiul lui Iupiter, așa dară a fost Apollo. *Κόρινθος* s'a format din *Κορος* chiar ca *κηρινθη* = Wachsbäume germ. din *κηρα* (ceară), Wachs, germ. Tot astfel s'a făcut din *Υακος*, *Υακ-ινθος* — *Κορινθος* orașul, a fost locul cultului lui Apollo a Zeului de soare. *Κορος* în dialect sună *κόλος*, deci *κορινθος*, a sunat și *κωλινθος*. Vezi tot *Nork*: Etymol. symbol. mythol. Real-Wörterbuch tom. I. pag. 225, tom. III. pag. 3 sub „*Labyrinth*“ și tom. IV. pag. 300 sub „*sol*“ — *Görres*: Mythengeschichte der asiatischen Welt, Heidelberg 1810 tom. II. pag. 389 și 390 spune, cumcă atunci când a făcut Dzeu lumea a făcut și miile de demoni, genii (fervers) pe cari i-a împărțit în 60 de cete, și bucurându-se Dumnezeu de aceste făpturi, le a salutat ca pe fiii săi, și asemnându-le în regiunea aerului zonele lor, le a poruncit, cumcă întorcând ele osia, *κωλινδῶρον*, se nu se mute din locurile lor. Deci de după această etimologie este „*Colinda*“ noastră rectificată până și în finalul „*inda*“, și caută să aibe înțelesul de: Soare, ca Zeu personificat intru percurgerea sa prin zodiac.

Dar „*Colinda*“ sau „*Corinda*“ (precum se rostese pe alocurea) română, poate deriva și din „*Horă*“, joc giur împregiur, de unde ușor s'a putut forma „*Horinda*“ și apoi „*Colinda*“ căci și conceptul „*Horei*“ corespunde cultului de soare a popoarelor vechi. *Horinda* ar însemna: Soarele jucătoriu giur împregiur prin zodiac. La *Du Cange*: Glossarium mediae et infimae latinitatis, Parisiis 1840—1850 vine înainte și cuvântul „*Corinda*“ și înseamnă „*cornicula*“ lat. adică: Cioară mică. Cioara a fost simbolul lui Apollo, a Zeului de

soare, ba chiar sub acest simbol de „*cioară*“ a colindat copii în Grecia veche, precum mai sus văzurăm. De însemnat este formațiune de „*Corindă*“. — „*Hora*“, *jocul nostru național, este un joc giur împregiur (roată), când se prind jucătorii toți de mână și fală în fală joacă după o musică cu tact ritmic un paș înainte și unul 'napoi, apoi doi paș înainte și unul 'napoi, în urmă un paș 'nainte și doi 'napoi, etc.* făcând într'aceea aplecare de ghemuchi, și cântând în cadenții cântece de dor, de amor, etc. Această „*Hora*“ și are etimologia sa în *Χορμα* gr. Reihentanz, germ și *Chorea*, lat. cu asemenea înțeles. Hora aceasta a noastră este un joc foarte vechiu, este jocul, este armonia sferelor (a planetelor), în a căror frunte joacă Pann zeul conducătoriu și centrul tuturor mișcărilor în univers. El este jocul naturii, jocul sferelor. El este înainte, jucătoriu în hora cerească. Corul în *Aiace* a lui Sofocle chiamă pe Pann la joc zicând: *Vino, conducătoriu al horei Dzeilor etc.* Astronomia veche și noaună ia pe steaua *Siriu*, alții *Pleiadele* (cloța) de soare central în univers, după care se întore miriadele de sisteme solare, între cari și a noastră, în cercuri concentrice în direcțiunea drumului paielor (via lactea lat. Milchstrasse germ.) Pann se crede a fi acel *Siriu ζωνοκαλος* gr. adică: Capcâne, Hundstern germ., acel *Canis canens* lat. adică: *Steaua drept căne cântătoriu, singender Hundstern* germ., conducătoriu de armonia și hora sferelor (planetelor). *Macrobius* (Sat. 1.21) zice: ca Pann este soarele, Pann (Nonn. Dion. 14.71) este chiar și anul personificat ca Zeu 12 fii ai săi la numer, cari represintă cele 12 luni din an. Despre această *horă* și *armonie* a sferelor (planetelor) cerești vezi *Richter*: Phantasien des Alterthums oder Sammlung mythologischer Sagen, Leipzig 1817 tom. 4. pag. 402—426. *Nork*: etymol. symbol. mythol. Real-Wörterbuch, Stuttgart 1845 tom. 3. pag. 252 sub „*Hund*“, și tom. 4. pag. 6 sub „*Pann*“. *Rink*: Religion der Hellenen, Zürich 1855 tom. 1. pag. 234, 289. *Agrippa*: Philosophia occulta tom. 2. cap. 26 unde se află în acest obiect și păreriile filosofilor vechi. Asemenea prototipului din coriu, s'a constituit și pe pământ cultul religios, exercitând ceremonii și rituri corespunzătoare. Astfel jocul *Cureților*, *Coribanților*, etc. apoi a *Călușerilor* noștri (Collini salii), nu este nimic alta decât o înfațișare și propunere (în parte mimică) a jocului planetelor. *Hora* noastră, ca reprezentătoare de jocul sferelor cerești, și ca parte întregitoare de cult religios, au jucat-o în faptă, la Grecii și Romanii cei vechi, popii în bisericile (templele) lor în giurul altariului. *Nork*: Etymol. symbol. mythol. Real-Wörterbuch, Stuttgart 1845 tom. 4. pag. 77 (unde tractează de poezie) zice: „*Einige Hymnen und Cultusgesänge wurden stehend vom Chore gesungen, andere waren von orchestrischer Darstellung (schreitender, tanzender Bewegung) begleitet. Der Chorgesang und Reigen zum Preise der Götter an heiligen Festen war aber so alt als der Cultus selber. Dies liegt in der Natur aller Gottesverehrung der noch auf der ersten Bildungs-Stufe*

stehenden Völker, eine Erscheinung die wir bei den Hebräern (2 M. 15. 1. Ps. 118. 1. 134. 2. 135. 1.) und in der ersten christlichen Kirche wieder finden. Bei den Hellenen hatte Alcmaeon dem *Schreiten* und *Zurückschreiten* des Chores um den Altar die strophische und antistropische Form des Gedichtes angepasst. Diese Doppeltheilung des Chors, in welcher Strophe und Antistrophe nach den verschiedenen Bewegungen der orchestischen Darstellung sich abwechselten, ging durch Stesichorus in eine Dreitheilung über, indem er jene beiden früher getrennten Arten der chorischen Aufführung vereinte, und den Chor nach der Strophe und Antistrophe dem *Schreiten* und *Zurückschreiten* um den Altar, die Epode stehen singen liess"; adică: Unele imne și cântece de cult au fost stând decântate de cor, altele au fost asociate de propunere orchestică (mişcare pășitoare, jucătoare). Cântecul coral și jocul hora întru promărirea Zeilor la sărbători, a fost însă așa de bătrân cât însuș cultul. Această zace în natura tuturor cultelor dumnezeesci a popoarelor stătătoare încă pe prima treaptă a culturii, una aparițiune care o reafirmăm la Evrei (2 M. 15. 1. Ps. 118. 1. 134. 2. 135. 1) și în prima biserică creștină. La Elini, a acomodat Alcmaeon *pășirii* și *repășirii* corului în giurul altariului, strofica și antistrofica formă a cântecului. Această împărțire în două a corului, în care strofa și antistrofa se schimbau de după desclinitele mișcări a propunerii orchestice, trecea prin Stesichor într-o împărțire de trei părți împreunând el formele cele mai înainte despărțite a producțiunii corale și lăsând corul după strofa și antistrofa, a *pășirii* și *repășirii* în jurul altariului, a cânta stând epoda. Despre jocul „hora“ în cultul religios, se află și alte date întregitoare, la *Nork*: Opul citat tom. 3. pag. 33 și 234. *Rink*: Religion der Hellenen, Zürich 1855 tom. 2. pag. 33 și 366 descrie în unele privințe și mai special jocul „hora“ în cultul religionar al Grecilor, și zinele (nimfele), precum le vedem în sculptură pe lapidare, tot de una joacă prinse mână în mână, jocul „hora“ care împregiurare încă dovedește de vechitatea acestui joc.

Așadară din cult de soare și de stele a popoarelor vechi, se adevărește și însemnătatea astrologică și religionară a *horei*, jocului nostru național, drept aceste și etimologia „*Colindei*“ precum mai sus ziserăm, poate deriva chiar din „Hora“ în formațiunea „Horinda“ care apoi pentru mai bună sunanță s'a făcut „*Corindă*“ precum sună și acum pe alocuirea în graiul poporului român. Chiar astfel și din „*Chorea*“ lat. s'a făcut în latinitatea evului de mijloc *Corea* (Reihentanz germ.); tot asemenea din *Chorus* s'a făcut *corus*, din *Chors-tis* s'a făcut *Cortis* precum se află nenumărate exemple în *Du Cange*: Glossarium mediae et infimae latinitatis, Parisiis 1840—1850. Se vede cumcă formațiunea de *Corindă* din *Horindă* trebuie să fie foarte veche, când domnia în limbă încă o altă putere dinamică.

Colinda noastră cu „o“ în rădăcină se poate deriva chiar din „*calendae*“ lat. de oarece după geniul

limbei române, pentru buna sunare a trebuit „a“ din „*calendae*“ lat. în limba română să se converteze în „o“ ca să sune „cālindă“, căci la din contră trebuia să se rostosească „colindă“ și aceasta nu suferă organismul și geniul limbei, în specie nu suferă aceasta „i“ ca vocal subțire din finalul „*inda*“ care cere înălțarea vocalei rădăcinale din „a“ în „o“. Chiar astfel s'a făcut din *καλυβη* gr. *coliba*, rom. din *basilicum* lat. *bosioc* rom. din *capita* și *capito* lat. *copită* rom. din *căpiță* român *copițea*, cari amendoauă forme din urmă resonă până în ziua de astăzi în graiul poporului român din Bănat. Ba ce este mai mult de după acest princip de la *capilus* lat. care este formațiune de la „cap“ cu finalul *ilus* — *illus* diminutiv lat. se derivă chiar și *copilul* nostru. Romanii cei vechi numără membrii familiei după capete, aceea ce este de însemnat aci. *Despre capilus* (capulus) lat. și înțelesul logic al acestei formațiuni vezi *Du Cange*: Glossarium mediae et infimae latinitatis, Parisiis 1840—1850 și *Diefenbach*: Glossarium latino-germanicum mediae et infimae aetatis, Frankfurt a. M. 1857. și *Diefenbach*: Novum glossarium etc. Frankfurt a. M. 1867. — Astfel stând *dinamica-fisiologică* a limbei greșesc toți acei, cari cred cumcă *colinda* română prin mediu slavean (*Koleda*) a ajuns în limba noastră. Aceasta nu condece chiar nici totalitatea și sistemul cultului *colindei* române, precum mai sus vizerăm.

În dicționarul limbei române, (edit. academiilor române), București 1871. sub articolul: *calenda*, cu provocare pe Isidor, (care a trăit în al VII-lea secl.) se derivează „*colinda*“ din: *colere*, *colenda* lat. cu însemnarea de: *a aduce cult*, *a adora*, *a cânta* unei Zeități, anume lui *Iuno calendaris*, care sta în capul tuturor lunilor și ca atare avea cultul său. Aceasta etimologie poate fi încă creziveră și adevărată față cu *anul lunar* al vechilor Romani, și luând în socotintă cumcă „*Iuno*“ a fost și zeiță de lună (*Mondgöttin* germ.). Cultul de lună a fost întru toate asemenea celui de soare, precum mai sus vizerăm.

Dar *Koleda* slav. și boem. *Koleda* pol. și *Koljada* rusească nici că poate avea pretensiune de originalitate. Aceasta precunoasce nu numai *Miklosich* cel mai renumit literat slavean, precum mai sus vizerăm, ci și faimosul *M. Drinov*: „Zaselenie balkanskago poluoostrova slavenami“, (colonisarea peninsulei balcanice prin Slavi) Moskova 1873 zice: „Presupunerea cumcă în cuvântul „*koljada*“ se află „*kolo*“, „*koloso*“, adică „*roata*“, simbolul soarelui, ne pare o osteneală cu totul fără folos. Despre aceea născocire a Slavilor: cumcă în Kiev ar fi esiat în vechime o Zeitate păgână cu numele „*Koljada*“ precunoasce a fi o fabulă singur *Miklosich*: Die christliche Terminologie der slavischen Sprachen. Wien 1875. când zice: „An eine heidnische Gottheit der Slaven ist bei diesem Namen nicht zu denken, und die in Kiev am 24 December gefeierte dem römischen Janus verglichene slavische Göttin „*Koljada*“, muss in das Reich der Erdichtungen verwiesen werden. Și mai cornurată fabulă este păre-

rea lui *Schmidt*: Das Jahr und seine Tage in Meinung und Brauch der Rumänen Siebenbürgens. Hermannstadt 1866. pag. 2 care deduce pe *Koledo*, *Koljada* dela „*Kolo*“ și „*Lada*“ care din urmă ar fi o zisă slaveană. Despre această zisă slaveană însă nu știe știința critică nimic. *Du Cange*: Glossarium mediae et infimae Latinitatis, Parisiis 1840—1850 tom. III. pag. 963 zice: *Kalendae anni initium, vel primus dies* ita accipienda haec vox puic crebro occurit in Tabularis Conchensi in Ruthenis charta 44. Apoi tot *Du Cange*: Glos. etc tom. VII. pag. 455 zice: *Tabularium Abbatiae Conchensis in Ruthenis*. De aci se vede apriat, cumcă prin călugari, adecă prin biserica catolică încă în timpii vechi a fost „*calendae*“ lat. sub forma aceasta latinească introduse în Polonia. Polonii apoi din „*calendae*“ lat. au făcut *Koleda* (răspunde *Kolenda*). Tot astfel și Sârbii din Ragusa (Dubrovnik) prin biserica catolică a devenit introdusă „*calendae*“ lat. sub forma de „*Kolenda*“ unde colo la ceilalți Sârbi sună „*Koleda*“, dar și *Koleda* sârbesc numai în vechime s'a folosit la Sârbi (se vede că a fost numai o împrumutare dela Românii din Sârvia, cari locuesc acolo în număr preste 300.000) precum adeveresce *Vuk Karaschits*: Lexicon serbico-germanico-latinum Vindobonae 1852. sub „*Koleda*“. Deci se adeveresce pe deplin întărirea autorilor slavi și germani mai sus numiți, carii cred, cumcă „*Koleda*“ slaveană își trage originea și din „*calendae*“ lat.

Altmintrelea sub influința cultului de soare, dacă aceasta va fi fost și la Slavi astfel dezvoltat ca la Greci, Romani și Orientali, ușor independent de „*Calendae*“ lat. sau sub încurgerea acestuia, s'a putut urzi „*Koledo*“ de a dreptul din „*Kolo*“ al limbilor slavene, care înseamnă „*roată*“, „*cerc*“ și „*joc rotat*“ precum s'a întâmplat aceasta și la *Scandinavi*, carii cu privință la cultul de soare și rotarea soarelui personificat ca Zeu prin zodiac, asemeni cu numele de: *Iul*, *Hiul*, *Giul*, adecă: „*roată*“ a numit *sărbătoarea nasterii soarelui* din solstițiul de eamnă, din 25 Decembre, pe care o serbau și regii lor câte o septemână întreagă cu cea mai mare pompă (*Kassel*: Weihnachten, Berlin 1856 p. 260 și *Ricke*: Ursprung der Sprachen, Sagen und Mythen, Nordhausen 1867 pag. 72).

Turca (Țurca), *Bresaia*, *Cerbuțul* și *Văsilca*, cari joacă în prima zi a lui Crăciun și la anul nou, nu sunt alta, decât nesce masche, adecă un om învăluit într'o măntauă (zeghe, țoală) lungă și înfrumusețat cu o mulțime de basmale (cârpe, năframe) pânclice, flori de diferite colori, etc.; cu cap de animal cu bot (cap de capră, de țap, de lup etc.) sau de pasăre cu cioc (cap de cocor, de păun, de cocoș etc.), cari masce joacă, modificându-și mișcările botului, sau sunetul ciocului după cântecul unui bătrân viorariu (lăutar) care recită oare care versuri (parte și necuviincioase) imitând într'aceea și tonurile animalelor respective. Aci este mai pe sus de toată îndoiala dovedit cultul de soare. Din mitologiile și religiunile popoarelor vechi scim, cumcă acele popoare și-au întipuit

și au crezut, că soarele personificat ca Zeu în precurgerea, rotarea sa prin zodiac, în fiesce care zodie ia alta masca (față de animal, de după cum s'au întipuit cei vechi figurile ori constelațiunile din zodiac, a reprezenta pe cutare, ori pe cutare animal). Astfel *Iupiter-Amon*, *Isis*, *Hermes* *ἑρμῆς* și *Hermanubis* încep anul cu cap de berbec, ori cap de taur. Ba ce este mai mult *Iupiter*, *Apollo* și *Marte* vin înainte și în monumente cu cap de lup purtând numele de *λύκος*, *λύκος* gr. lupinus, lucetius, lat. fiindcă lupul este simbolul de lumină (Lichtsymbol, germ.) și este consacrat lor. Despre aceste vezi *Nork*: Biblische Mythologie des alten und neuen Testaments Stuttgart, 1842 tom. I p. 201. *Nork*: Etymol. symb. mythol. Real-Wörterbuch, Stuttgart 1845 tom. IV sub „*Widder*“. *Vollmer*: Wörterbuch der Mythologie aller Völker, Stuttgart 1859 sub „*Ammon*“ *Isis* și *Hermanubis* împreună cu icoanele respective.

(Va urma)

Din diecesă

Ziua de 6 Decembrie v. a. c. a fost o zi de îndoita sărbătoare pentru credincioșii bisericii noastre gr. or. din Mărcina, pentru că în aceasta zi s'au săntit și predat mențiunii lor mai multe odoare bisericesci, și anume: 27 icoane (prăsnicare) ale sărbătorilor de peste an, pictate frumos — pe tînchea — de pictorul N. Hașca din Oravița, în preț de 108 cor., apoi 6 ripizi, o cruce dela ripizi și 2 sfîșnicioșii, făcute de vestitul și talentatul sculptor din Birlisce Iuliu Bosioc, cu prețul de 210 cor. și în fine 9 stihare pentru copiii ministranți în preț de 35 cor. 60 fil.

Toate aceste odoare — de o frumusețe rară și în preț de preste 350 coroane — s'au făcut la îndemnul și sfatul iubitelui nostru preot Aureliu Popovici, prin contribuiri benevole — colectate de D. Sa dela credincioșii comunei noastre, premergînd însuși cu esemplu și contribuind spre acest scop cu frumoasa sumă de 40 coroane.

Lipsa acestor odoare era adînc simțită în biserica noastră și cu deosebire a icoanelor prăznicare, din lipsa cărora, în sărbători — la utrenie — o parte însemnată din ritualul serviciului divin, ca — ieșirea cu icoana și sărutarea ei — se lăsa afară.

Actul săntirii — la care a cântat bine și frumos corul reuniunii de lectură și cânt din loc, sub conducerea desterului maeștru de cor Nistor Mîoc — a fost îndeplinit, cu pietate și pompă deosebită, de vrednicul nostru preot, carele la sfîrșit a ținut numerosului public asistent o frumoasă predică, plină de sfaturi și foarte instructivă — ca toate predicile sale, îndemnînd pre credincioși ca și de aci înainte, cu bucurie și din inimă curată să jertfească din averea lor — pentru înfrumusețarea și bunăstarea casei Domnului și pentru înzestrarea școalei noastre confesionale, cari sunt singurele asile de scăpare pentru neamul nostru, în aceste timpuri grele.

Mișcătoriu și înălțătoriu de inimi a fost acest act precum și predica rostită, ceea-ce s'a putut vedea și de pe fețele ascultătorilor, cari esprimeau o nespūsă bucurie și mîngăere, că au putut urma sfaturilor păstoriului lor sufletesc.

La finea predicii iubitul nostru preot întorcându-se cu fața către altariu, a rostit cu vers înalt o rugăciune către atotputintele — rugându-l să primească jertfele aduse de credincioșii săi, după care mulțimesce donatorilor pentru sumele contribuite și totodată le promite că spre eternizare — numele lor precum și al tuturor celor ce de aci înainte vor dona ceva pentru biserică — se vor introduce în o așa numită „Carte de aur“, ce a dat anume să se facă spre acest scop.

Aceste fapte demne de laudă și recunoștință sunt numai o mică parte din activitatea, ce a dezvoltat-o și o dezvoltă acest adevărat preot față de biserică și școala noastră precum și în general pentru cultura și înaintarea pe toate terenele a poporului nostru, căci — în anul trecut — tot la îndemnul și stăruința D-Sale și tot prin contribuiri benevole s'au procurat pe sâmba sântei biserici o evanghelie, cu litere străbune și o cădelniță, de argint de China ambele în preț de 120 coroane și în timpul din urmă un liturgier în preț de 10 cor.

Mai departe tot D-Sale avem a-i mulțemi reînvierea și esistența „reuniunii de lectură și cânt“ din loc, carea până aci, trăgea de moarte și esista numai după nume. Astăzi însă, mulțămită conducerii D-Sale, progresează, având o frumoasă bibliotecă și ținând regulat prelegeri se perfecționează în cântarea pe note cu care se produce în sânta biserică și dă în fiecare an câte 2—3 concerte în favorul fondului său.

Petru Poenariu

învățător.

Varietăți

Distincțiuni. Prea Sântia Sa Domnul Episcop diecesan *Nicolae Popea* a binevoit a distinge cu *briu roșu* pe presbiterii *George Pepa*, asesor consistorial și paroh în Domașnea, *Nicolae Popoviciu* paroh în Alibunariu, *Spiridon Șandru*, asesor consistorial și controlor diecesan și *George Petrescu*, profesor de tipic și cântare bisericească la institutul teologic pedagogic diecesan. *Felicitările noastre!*

Mulțămită publică. În favorul fondului de ajutorare „*Ioan Popasu*“ au răscumpărat felicitările de anul nou următorii marinimoși Domui: Constantin Burdia primariu 10 cor., Dr. Aurel Oprea adv. în Bocșa 10 cor., Dr. Iuliu Olariu director 5 cor., Dr. Constantin Popasu 5 cor., Patriciu Drăgălina director 5 cor., Andreiu Ghidiu protopresbiter 3 cor., Iosif Bălan prof. 3 cor., Valeriu Ionescu inv. 2 cor., Traian Barzu ref. cons. 2 cor., Ioan Lințu 2 cor. Dr. P. Ionescu prof. 2 cor., E. Hooș prof. 2 cor., Vasile Ciuta inv. în Jebel 2 cor., A. Sequens prof. 2 cor., Dr. Petru Barbu prof. 2 cor. Aducem și pe calea aceasta cele mai sincere mulțămiri. *Dr. Iuliu Olariu* president, *Dr. P. Ionescu* cassariu.

Mulțămită publică. În numele comunei bisericesci din *Zervești* aduc și pe această cale mulțămită publică stimabilei D-șoare *Iconia Neagu* oficiantă la oficiul poștal din Iersig pentru darul binevoitoriu, ce l-a oferit sântei biserici din loc: o candelă de argint în valoare de 24 cor. — *Ioan Jucos* preot.

Societatea română de cântări și muzică în Caransebeș aranjază în presară de „Sân-Văsii“ 31 Decembrie 1902 st. v. otelul „Pomul verde“, un *Concert*, cu următoarea programă: 1. Adam: Overtură la opera „*Si jelai roi*“, orchestra franceză. 2. Vidu: „*Răsunetul Ardealului*“, cor mixt. 3. Adam: „*Junimea parisiiană*“, cor. mixt. 4. Musicescu: „*Fiii României*“, cor mixt. 5. Donizetti: Arie mare din opera „*Lucrezia Borgia*“, cântată de doamna Lucia Barbu, cu acompaniament de pian. 6. Petrella: „*Tergul din Pompei*“, din opera „*Jone*“, cor mixt cu acompaniament de pian și de orchestră. — *Joc.*

Himen. Dl *Timoteiu Popovici* s'a cununat cu d-ra *Victoria Joandrea Sămbătă* în 28 Decembre v. 1902 în Sibiu.

Avis!

Abonenții „FOAIEI DIECESANE“ sunt rugați ca în cel mai scurt termen să achite abonamentul restant.

Administrația

Tipografiei și librăriei diecesane.

Bibliografie

* **A apărut:** „*Anvonul bisericii gr.-or. române*“. Tomul I. Predici: pentru toate Duminicile de peste an, care se estind pe 30 coale de tipar octav mare.

Pe lângă aceea, că se presintă elegant, fiind tipărit cu litere noaue, mai are și fiecare predică câte un clișeu, icoană sfântă.

Predicele cuprind citațiuni și pilde bogate din *Sf. Scriptură*, *S. Părinți*, *istoria clasică a anticității*, precum și din *istoria noastră națională*.

Eșind opul mult mai voluminos decât cum s'a crezut, prețul se urcă la 3 coroane.

Pentru spodarea mai cu înlesnire a opului P. T. abonenți sunt rugați a trimite prețul cărții adăugând și 30 fil. pentru francare.

Opul se poate procura dela autorul: *I. Nicorescu*, preot, prof. de rituale în Arad, str. Révany Nr. 10.

*

Raportul Comitetului Societății pentru cultura și literatura română în Bucovina pe timpul dela 1 Ianuarie 1900 până la finea lui Decembrie 1901. Editura proprie. Cernăuți, 1902. Societ. tipografică bucovineană.

*

Petru Casacul și alte novele de Iosif Popescu. Prețul 1 cor. 50 fil. Arad, 1902. Tipografia „*Tribuna Poporului*“.

*

Elemente de Fizică pentru școalele populare de *Ioan Daviu* (cu mai multe figuri). ediția a IV a. Prețul legat 60 fil. Editura Librăriei H. Zeidner. Brasso, 1902.

*

Elemente de muzica vocală pentru școala populară de *N. Stoicovicu*. Prețul broș. 50 fil. Editura Librăriei H. Zeidner, Brașov, 1902.

Mersul Trenurilor

Valabil dela 1. Octombvre n. 1902.

Budapesta, gara de Vest (ny. p. u.), Orșova — Verciorova

P. I—III	P. I—III	A. I—II	P. I—III	P. I—III	Or. Os. Ex. I	Stațiunile	Or. Os. Ex. I	P. I—III	P. I—III	P. I—III	A. I—III
830	.	230	.	650	1120	p. Budapesta	s. 1250	615	715	.	125
5 ³¹	.	802	.	520	483	s. Timișoara-Iosefin	n. 803	.	935	.	754
1135	.	1135	.	925	Duminea	s. Baziaș	p. Verciorova	.	430	.	328
1021	.	1021	.	1030	și	s. Buziaș-Băi	p. Miercurea	.	552	.	430
.	955	430	.	430	Joia	p. Buziaș-Băi	s. și Danub.	558	1135	.	.
.	210	819	610	713	439	p. Timișoara-Iosefin	s. 757	115	747	712	738
*pleacă din Domașnia — Cornia	357	924	823	854	543	s. Lugoj	p. 645	1131	616	507	620
.	843	.	.	202	*pleacă din Margine	s. Buziaș-Băi	p. p.	639	.	.	.
.	750	.	.	1242	.	p. M. Ilie	s. s.	720	150	.	330*
.	.	150	150	330*	.	p. M. Ilie	s. s.	750	.	1242	1242
.	.	602	602	639	.	p. Buziaș-Băi	s. s.	202	843	.	.
.	402	929	831	910	547	p. Lugoj	s. 644	1123	611	502	614
411*	511	1015	941	1023	626	s. Caransebeș	p. 602	1024	512	400	531
639	828	1256	.	138	853	s. Orșova	p. 315	655	156	.	258
.	.	111	.	230	859	p. Orșova	s. 255	.	1259	.	226
.	.	120	.	239	907	s. Verciorova	p. 245	.	1250	.	218

Budapesta gara de vest — Timișoara-Iosefin — Baziaș.

	P. I—III	M. I—III	P. I—III	P. I—III	P. I—III	Stațiunile	P. I—III	M. I—III	P. I—III	P. I—III	P. I—III
	700 1000		815	830 230	.	p. Budapesta g. de Vest	s. 125 710	125 710	740	715	715
	520		148	531 802	.	s. Timișoara-Iosefin	p. 754 925	754 925	153	935	935
	605	830	215	825	846	p. Timișoara-Iosefin	s. 657	632	130	805	725
	617	843	227	837	858	s. Chișoda	p. 645	619	118	753	713
		1030	.		1021	s. Buziaș	p. 430				552
	430			552		p. Buziaș	s. 1030			1021	
	618		228	838		p. Chișoda	s. 644		117	751	
	645		255	904		s. Jebel	p. 616		1249	725	
	930		453			s. Boca	p. *548		1015	520	
	*Dela Ciacova		1015	520		p. Boca	s. *930		453		
	650		300	905		p. Jebel	s. 614		1242	718	
	701		312	917		s. Voitec	p. 602		1230	707	
	815		403	1015		s. Gataia	p. 593		1193	697	
	1011		602	1155		s. N.-Bocea	p. 340		915	424	
	340		915	424		p. N.-Bocea	s. 1011		602	1135	
	508		1103	607		p. Gataia	s. 815		496	1015	
	707		317	921		p. Voitec	s. 555		1222	700	
	808		434	1021		s. Vârșeț	p. 451		1117	556	
	349			502		s. Gataia	p. .		605	408	
	547			631		s. Buziaș	p. .		418	212	
						s. Seciani	p. .		530		
	1235		1023			s. Timiș-Cubin	p. .		350	200	
	1205		952			s. Panciova	p. .		401	217	
						p. Panciova	s. .			952	
	350			200		p. Timiș-Cubin	s. 1235			1023	
	530			635		p. Seciani	s. 730		520		
	418			212		p. Buziaș	s. .		547		
	605			408		p. Gataia	s. .		349		
	818		443	1029		p. Vârșeț	s. 446		1112	546	
	845		514	1053		s. Iasenova	p. 417		1043	515	
	1110		722	1255		s. Oravița	p. 225		809	315	
	256		1043			s. Anina	p. .		444	1055	
			1055			p. Anina	s. .			1046	
	225		315			p. Oravița	s. .			722	
	851		521	1058		p. Iasenova	s. 496	759	1033	505	
	925		558	1135		s. Baziaș	p. 328	630	955	430	

Observări: Oarele, ce stau de a stânga stațiunilor, să se citească de sus în jos; iar cele ce stau de a dreapta de jos în sus. Timpul dela 6 oare sara până la 5 oare 59 minute dimineața este însemnat cu sublinierea minutelor. Or. Os. Ex. = Trenul Orient-Ostende-Expres, A. = Tren Accelerat, P. = Tren de persoane, M. = Tren mestecat. În rubrica stațiunilor: s. = sosesc și p. = pleacă.